

III СЦЕНА

Стая в къщата на Полоний.

Влизат ЛАЕРТ и ОФЕЛИЯ.

ЛАЕРТ- Нещата ми са в кораба. Прощавай,
и ако са попътни ветровете,
и корабът готов за път, пиши ми,
не се лени!

ОФЕЛИЯ- Нима се ти съмняваш?

ЛАЕРТ- А колкото за Хамлет и за всички
игри на любовта - тях приеми
като прищевки на кръвта, като
всред първа пролет теменуга, ранна,
не постоянна, сладка, не и трайна,
минутен мирис и минутна радост -
не повече.

ОФЕЛИЯ- Не повече ли?

ЛАЕРТ- Нищо!-

Природата не се развива само
по сила и обем - не, тя расте
и колкото се възвишава храмът,
издига се и вътрешната служба
на разума и на душата. Може
да те обича днес - и ни лъжа,
ни грях да не смрачава чистотата
на нежното му чувство, но - пази се!-
високият му сан да не плени